

IULIANI HALICARNASSENSIS

FRAGMENTA.

F. 28. b. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. Οὐ μόνον κατὰ διάθεσιν οὐκ εἶ-
πεν τι κατὰ Θεοῦ, ἀλλ' οὐδὲ ἐξ ἐπιπολῆς τοῖς χεῖλεσιν.

F. 34. Οὐδὲν οὔτε κατὰ Θεοῦ φθέγγεται, οὔτε κατὰ τῶν
ἔργων αὐτοῦ, ἀλλὰ τῷ οὐκ εὖσιν ἐπαρᾶται, παρηγορῶν
ἑαυτὸν, καὶ τὰς ὀδύνας παραμυθούμενος· καὶ γὰρ καὶ ἡ νύξ
ἐκείνη καὶ τὸ φῶς τῶν ἀστρων, καὶ τοῦ ἑωσφόρου τὸ λάμ-
ψαν ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ παρώχηκεν.

F. 49. b. Ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ ἐν τῷ οἴκῳ σου, φησὶν,
ἀσπασίασται καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς σέ διαμένουσιν.

F. 50. Εἰρήνης δὲ πανταχόθεν κυκλούσης, αἰφνίδιον ὁ
ἄπαις πολύπαις ἀναφανήσῃ, δίκην ἀρούρας κωμῶσης καὶ
βριζομένης ἀσάχυσιν.

F. 53. b. Μεμνήμεθα ὡς ἔλεγεν πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ· μέ-
χρι τίνος καρτερήσεις λέγων « ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἔτι μι-
» χρόν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; » προ-
δήλου τοίνυν γεγονότος ὡς ἠλπίζεν ἐκ Θεοῦ σωτηρίας τυχεῖν,
εὐθὺς ὅτι ταύτην καὶ νῦν εὐχεται· καὶ φησὶν ὅτι παιδεύ-
σει με ὁ κύριος, ἀλλ' ἐν κρίσει καὶ μὴ ἐν θυμῷ ὥσπερ καὶ
ὁ Δαβὶδ ἔλεγεν « κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ
» τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με· » οὐ γὰρ τὴν παιδείαν παρ-
ητέϊτο, ἀλλὰ τὴν μετ' ὀργῆς· τοῦτο τοίνυν κἀνταῦθα φη-
σιν, ὅτι εἰ καὶ ἔτρωσεν, μὴ ἐπὶ πολὺ παρατείνεται τὰς βα-
σάνους· ταιαύτην γὰρ καὶ τὴν ἐλπίδα κέκτημαι.

F. 54. Ἐπειδὴ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας προεδέχετό,
φησιν· γένοιτό με ἀπολαβόντα μοῦ τὴν ἐλπίδα, τῆς τε κο-
πρίας ἀπαλλαγῆναι, καὶ τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ καὶ τῇ δι-

καισύνη ἵναπαθανεῖν, περιφρασσόμενον ἰπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄντα ἐνδοξον ὡς τὸ πρότερον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐφ' ἧς ἐπὶ τυχίων ἡλλόμην ἐπ' αὐτῆς.

F. 59. Δοκίμιον γάρ ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώποις, καὶ ἔλεγχος τῆς ἐκάστου γνώμης.

Ibid. Οὕτω κάτω φησὶν περὶ τούτων διακείμενος, εἰς εἷα νῦν ἐμπέτωκα.

F. 59. b. Πηλὸν δίκην διὰ βρόχου ἀπεργαζόμενος· οὐκ ἔφερε γὰρ οὔτε γῆ τὸν ἀπορρέοντα ἰχώρα.

Τὸ γὰρ ἐπαλγὲς τῆς οὔνης ἀφέλκει με τῆς μνήμης.

F. 76. b. Μὴ πρόσφατον φησὶν τὴν ἀρχὴν λαβὼν ἔχεις, ἵνα ἐξ ἀνακρίσεως τὰ κατ' ἐμὲ ἐπιγνῶς, δι' ὧν ταῖς αἰκίας μὲ παρασέδωκας; ἀλλ' οὐδὲν σε λέληθεν· ἐπιστῆσαι δὲ δεῖ τῷ ῥητῷ, ὅτι ἄλλό τι λέγει τὴν ἀμαρτίαν, ἕτερον δὲ τὴν ἀσέβειαν· καὶ τὴν μὲν κοινῶς περὶ τε Θεὸν καὶ περὶ ἀνθρώπων γίνεσθαι, τὴν δὲ ἰδικῶς περὶ Θεόν, περὶ ὃν καὶ τὸ σέβειν· ἀνθρώπων γὰρ σεπτὸς οὐδὲ εἷς.

F. 77. Τὸ δύνασθαι σοι πρόσεστι, καὶ τὴν τῶν ὄντων γνῶσιν ἔχεις, καὶ τὸ δίκαιόν σοι ὑπάρχει· τίς οὖν ἀντιστῆναί σοι δύναται;

Ibid. Ἐκ δὲ τούτων τὸ μεγαλοφυὲς τοῦ Θεοῦ ἀπεδείκνυσιν· εἰς τοσούτον γὰρ φησιν ἀγαθὸς εἶ καὶ σοφὸς, ὡς καὶ ἐκ τῆς ὕλης ταύτης τῆς ἐπικύρου ζῶον ποιῆσαι, καὶ τούτῳ νῦν καὶ λόγον χαρίσασθαι.

F. 81. Ὁ γλῶσσαν ἔχων εἰς τὸ λαλεῖν, οὗτος καὶ ἀκασὶς κέκτηται εἰς τὸ ἀκούειν.

Διὰ τὰς τῆδε ἐμπιπτούσας συμφοράς.

F. 83. Οὐ γάρ ἐστι νηχόμενον εἰς πέρας τῆς θαλάττης ἐλθεῖν· οὔτε μὴν πᾶσαν τὴν τοῦ Θεοῦ γνώμην λογισμῷ πε-

ριλαβεῖν· ὡς οὖν οὐδὲ ὄνος εἰς πέρας ἀφικέσθαι τῆς ἐρήμου δύναται.

Εἰ δὲ σὺ τὸν δικαστὴν προσκαλήσαι ἵνα δικάσει σοι, βλέπε τὰ κατὰ σαυτὸν ὅπως ἔση καθάρως.

F. 86. Ἄνθρωπος γάρ εἰμι καὶ γὰρ, καὶ πάντως οὐκ ἀκάρδιος.

F. 87. Οἶσθε δέ με φησὶν ἀγνοεῖν τοὺς τῆς προνείας λόγους; καὶ τρι τοὺτους οὐκ ἔλαττον ὑμῶν γινώσκω.

F. 97. b. Οἱ μὲν γὰρ ἐνταῦθα πολιτευσάμενοι ἀπελεύσονται ἐκεῖσε· οἱ δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ λήξει γινόμενοι οὐκ ἐνταῦθα πολιτεύσονται.

F. 98. b. Ἐκρυψας δέ με τουτέστιν· δέδοικα γὰρ μὴ ὁ νῦν πάσχω, πρόσμια τῶν ἐκεῖσε γεγένηται.

F. 117. Ἐξ ὧν φησὶν ἡμαρτεν, θέσμιος γίνεται, καὶ ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς τρίβοις σφίγγεται κατὰ τὸ εἰρημένον· ἐν παγίδι ταύτῃ ἣν ἔκρυψαν συνελήφθη ὁ πρὸς αὐτῶν.

F. 122. b. Καὶ οὐδὲ τὴν ἀπὸ τῶν συγγενῶν ἔσχον παραμυθίαν· ἀδελφεὺς γὰρ τοὺς αὐτῷ προσήκοντας λέγει.

F. 123. Μὴ ἀκουσθὲν γὰρ τὸ γύναιον ἐφ' οἷς κακῶς συνεβούλευσε, καὶ αὐτὸ λυπεῖν ἐπεχειρεῖ.

F. 124. b. Ταῦτα οὐχ ὡς περὶ αὐτοῦ λέγει, ἀλλ' ἵνα σκοπὸς ὑπομονῆς ἢ τοῖς μετέπειτα· ὁ καὶ γέγονεν ὑπὸ Μωυσέως γνώμη Θεοῦ.

F. 131. b. Ἦτοι σκηπτοὺς λέγει, ἢ τὸ ἡρημῶσθαι τὰς οἰκίας, καὶ καταστράπτειν ἐν αὐταῖς τοὺς ἀστέρας τῶν ὀρώφων ὄντων ἀνακαλυμμένων· ἐν ἀγνοίᾳ γὰρ εἰσιν· ἐξέβαλον γὰρ τὸ φῶς ἀφ' ἑαυτῶν· εἷς ἔλεγεν, ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐκ ἠθέλησαν τὸ φῶς παραδέξασθαι.

F. 137. Οὐκ οἶονται οὖν ἐκ τοῦ κοινοῦ τὸ ἴδιον συνιδεῖν κοινὰ γὰρ ἀμφοῖν τὰ τῇδε συμβαίνοντα.

Οὐκ ἀποφαινόμενον ταῦτα ἀλλὰ ἀμφιβάλλοντες· ὡς εἰάν
ἔποι τίς, ὡς σφόδρα κακός, ἴσως οὕτως ἀπέλαβες.

F. 153. b. Ταῦτα λέγει σὺ τὴν φύσιν φαυλιζων, ἀλλὰ
τὸν Θεὸν ὑψῶν, ὡς πρὸς αὐτὸν ἡμεῖς σαπρία καὶ σκώληξ,
ἐφήμεροί τινες ὄντες καὶ ὀλιγοχρόνιοι.

F. 160. Οὐχ ὅτι τῶν δικαίων γέρας ὁ τῶν ἀσεβῶν ἔσται
πλεῖτος, ἀλλ' ὅτι εἰς δέον οὕτως τὴν τῶν χρημάτων ποιή-
σονται χρῆσιν· τοῦτο γάρ ἐστι κτήσασθαι τὸν ἐξ αὐτῶν
καρπὸν.

F. 173. b. Οὐκ ἐν ἔργοις αὐτὸν μέμφεται, ἀλλὰ ἐν λό-
γῳ πρὸ καιροῦ τὴν αἰτίαν τῆς πληγῆς ἐπιζητοῦντα.

F. 189. b. Οὕτω φησὶν, ὁ Θεός, τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους διοικεῖται, παρέχει τὸ εἶναι, ὑψηλεῖται τὰ δέοντα, καὶ
ἡ μισθὸν δίδωσι τῶν κατορθωμάτων, ἡ δίκην εἰσπράττεται
τὸν παραβαδέντων. (*Exstat partim hic locus in catena iu-
liana p. 500. sine Iuliani nomine.*)

F. 190. Εἴ τι τοιγαροῦν πρὸς ταῦτα λέγει, ἔχεις καὶ
ἐλέγχει με μὴ δίκαια περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνης λέγον-
τα, λάλησον· ἡδέως γὰρ ἔχω τῆς σῆς ἐπακρεάσασθαι δι-
καιολογίας· τὸ δὲ καὶ ἐγὼ εἰμι, ἀντὶ τοῦ οὐ πρὸς Θεόν σοι
ὁ ἄγων· μὴ δέσης, ὡς ἔφασκες, ἐγὼ εἰμι ὁ ἰσχυρὴς σοι· εἰ
δὲ μὴδὲν ἔχεις ἀποκρινάσθαι, μεθ' ἡσυχίας ἄκουσον καὶ
ἐτέρας σοφίας ῥήματα· τῶν οὖν κεφαλαίων τοῦ Ἑλιού τας
ῥήσεων ἀρχὰς ὁ συγγραφεὺς ἐποίησατο.

Εὐχῆς γὰρ ἔργον ἀναδειχθῆναι σε δίκαιον ψήφῳ καὶ
μαρτυρίᾳ Θεοῦ ἀλλ' οὐκ οἰκείᾳ ἀποφάσει.

F. 191. Ὡσπερ γὰρ τὰ ἐδίδιμα σὺ μίαν ἔχει τὴν ποιό-
τητα, οὕτως οὐδὲ τὰ ῥήματα ἐπὶ μιᾷ ἐννοίᾳ λέγεται.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἀοράτων, οὐδὲ τῶν ὑπερκosμίων δυν-

άμεων μνημονεύει, ἀλλ' ἐκ τῶν ὁράτῳ τὴν δοξολογίαν ποι-
εῖται.

Κατασιγάσαντος τοῦ μὲν Ἰάβ τοὺς φίλους, τοῦ δὲ Ἑλιὺς
τὸν Ἰάβ, ἔδει κρίσιν καὶ πέρας τῶν λόγων ἐξενεχθῆναι,
ὅπερ ὁ ποιήσων οὐκ ἦν πλὴν Θεοῦ διὰ λαίλαπος δὴ οὖν
φαίνεται τοῖς φίλοις καὶ διὰ νεφῶν τῷ Ἰάβ, ὡς τῷ μὲν
Ἰσραὴλ διὰ φωνῶν, τῷ δὲ Μωϋσεῖ διὰ στόλου νεφέλης.

F. 217. "Ὡσπερ ἐγὼ γέ, φησιν, τῷ κόσμῳ κόσμον ἀνέ-
δειξα.

Ὡς ἐκ προσώπου τοῦ πατρὸς μέγα τί φησιν οἷη πεποι-
θῆναι ὃ Ἰάβ ὅποτε ὁ ἐμὸς υἱὸς ὁ ἀγαπητὸς οὐχ ὑπεύθυνος
ὢν θανάτῳ εἴλετο θάνατον, καὶ ἐν ἰχνεσιν τῆς ἀβύσσου
περιεπάτησεν, ἵνα τοὺς ὑποκειμένους θανάτῳ λυτρώσῃται;

F. 218. b. Δι' οὗ διαλύεται κατὰ τὸ, ὡς ὁ χειμάρρῳς
ἐν τῷ νότῳ· ἄνεμος δὲ ἐστὶ ρεῦμα ἀέρος ταῖς τῶν τόπων
ἐξαλλαγαῖς, ὅθεν ῥεῖ, τὰς ἐπωνυμίας ἀμείβων.

F. 243. Τὸ μὲν πρότερον αὐτὸς ἐκουσία γνώμη ἱερέως
τοῦ Θεοῦ γεγένηται, προσφέρων καὶ ὑπὲρ τῶν υἱῶν αὐτοῦ·
ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν πληγὴν οὐκέτι οἶός τε ἦν θαρρῆϊν προ-
άγειν θυσίας διὰ τὸ συμβεβηκὸς πάθος, εἰκότως πρὸς τοῦ
Θεοῦ χειροτονεῖται ἱερεύς.

F. 244. Ζημία γὰρ ἦν τῷ Ἰάβ εἰ οἱ πρὸς παραμυθίαν
ἐλθόντες αὐτῷ φίλοι, τιμωρίαν ἔτισαν θανάτου.

F. 248. Οὐδὲν ἔχων ἐλλείπον, οὐ χρόνον, οὐ βίον.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πάθους ἀνάστασιν.

Συριακὴν νῦν τὴν ἑβραϊάν διάλεκτον καλεῖ, ἐπειδὴ καὶ
Συρίαν τὴν Ἰουδαίαν, καὶ Σύρους οἱ πολλοὶ τοὺς Παλαι-
στίνους ὀνομάζουσιν. Καὶ Ἡρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος φησὶν·
" περιτέμνονται δὲ Ἰνδοὶ καὶ Αἰγύπτιοι, καὶ Ἀραβες,

• καὶ οἱ ἐν Παλαιστίνῃ Σύροι • τοὺς Ἰουδαίους κατα-
λέγων. ⁽¹⁾

Συριακὴν βίβλον καλεῖ διὰ τὸ γειτνιάζειν τὴν διάλεκτον
τῶν Σύρων τῇ ἑβραϊδὶ, καὶ εἵκσει δύο στοιχεῖα ἔχειν καθ-
άπερ οἱ Ἑβραῖοι.

(1) Extat hic locus apud Iunium, sed anonymus. Docet autem nos
Comitolus p. 541. (cum cod. vat.) verba haec esse Iuliani.

DE SEVERI HOMILIA

MONITUM.

Ex tot Severi antiocheni homiliis quae, ut dixi alibi, in syriacis bibliothecae vaticanae codicibus latent, unam saltem heic latine recitare placet de beatissima virgine Maria loquentem, quam et orthodoxo prorsus sensu compositam ab auctore cognovi, et laetis doctrinae sacrae atque hermeneuticae copiis abundantem. Certe ii philologi aut critici, qui nostra aetate figuratos divinorum biblicorum sensus superba vel incauta mente fastidiunt, rursus heic videbunt genuinam patrum antiquorum sacra biblia interpretandi rationem: ecce enim Severus, priscus sane et magnus interpret, in Mosis praesertim arca, lege, tabernaculo, ac sacrificiis, universam incarnati Verbi oeconomiam non imperite neque absurde per-videt, et theologico acumine enucleat; sanctaeque simul Dei-parae laudes reverentissima oratione concelebrat.